

v podání a ve stížnostech odůvodňuje, v podstatě správné, že tedy jest tu případ jakéhosi beneficia competentiae, obzvláště též vzhledem k tvrzené jeho chorobě, kterou lékařským vysvědčením vykazuje a která vyžaduje prý pobyt v lázních, pak teprv lze rozhodnouti, zda se mu může povolití žádané posunutí.

Čís. 10258.

Zastupoval-li nezletilé dědice v pozůstalostním řízení opatrovník, jenž vystoupil též jako věřitel pozůstalosti, bylo celé pozůstalostní řízení zmatečným (§ 477 čís. 5 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 24. října 1930, R I 649/30.)

K pozůstalosti po Blaženě M-ové, zesnulé dne 1. července 1920 bez zanechání poslední vůle, přihlásili se výminečně jako zákonní dědici pozůstalý manžel Josef M. a tři nezletilé děti Josef, Marie a Blažena M-ovi, zastoupení opatrovníkem k činu, jímž ustanovil pozůstalostní soud Josefa S-a. S těmito dědici byla pozůstalost projednána, uzavřena také dědická dohoda, která byla ohledně nezletilých dětí schválena opatrovníčným soudem, a vydána pak na jejím základě odevzdací listina, která byla z úřadu vtělena do pozemkové knihy. Pozůstalý syn Josef M., stav se zletilým, učinil návrh na nové projednání pozůstalosti, poukazuje k tomu, že projednání pozůstalosti bylo zmatečné, ježto nezletilé děti nebyly v řízení zastoupeny, an byl ustanovený opatrovník k činu vyloučen z opatrovníčského úřadu. O b a n i ž š í s o u d y žádost zamítly. N e j v y š š í s o u d změnil usnesení nižších soudů v ten rozum, že zrušil odevzdací listinu ze dne 16. března 1921, dědickou dohodu podle protokolu ze dne 6. října 1920, jakož i pozůstalostní řízení jí předcházející, počínaje soupisem jmění ze dne 8. srpna 1920 a prvnímu soudu uložil, by pozůstalost po Blaženě M-ové znovu projednal.

D ů v o d y:

Podle obsahu spisů přihlásil Josef S., který byl ustanoven opatrovníkem k činu nezletilým dědicům, proti pozůstalosti pohledávku 17.610 Kč, kterou také jako opatrovník nezl. dědiců uznal za správnou. Vystoupil-li však Josef S. v pozůstalostním řízení jako věřitel pozůstalosti, byl jeho vlastní zájem v rozporu se zájmem chráněnců jím zastupovaných, kterážto okolnost mu podle § 77 čís. 1 nesp. říz. a §§ 271 a 272 obč. zák. nedovolovala, by zastupoval nezletilé dědice při projednání pozůstalosti. Bylo proto povinností pozůstalostního soudu, jemuž okolnost ta byla zjevná již z účtu, podaného Josefem S-em k soudu, jakož i z obsahu protokolu ze dne 6. října 1920, by Josefa S-a neustanovil opatrovníkem nezletilých dědiců, po případě ho z úřadu propustil ihned z úřední moci (§§ 254 a 280 obč. zák.). K tomu byl povinen již také vzhledem k § 21 obč. zák., podle něhož jsou nezletilci pod zvláštní ochranou zákonů. Ne-

učinil-li tak, stalo se celé řízení zmatečným podle obdoby § 477 čís. 5 c. ř. s., ježto nezletilí zákonní dědici nebyli v pozůstalostním řízení řádně zastoupeni, ač potřebovali zákonného zástupce, an si jejich otec činil nárok na pozůstalost. Zmatečností jest stíženo celé pozůstalostní řízení, tudíž i dědická dohoda jakož i odevzdací listina. Poslední věta § 194 obč. zák. nepřichází v úvahu, ano tu jde o zvláštní předpis § 77 čís. 1 nesp. říz., který platí jen pro pozůstalostní řízení, § 194 obč. zák. se vůbec nedovolává a výslovně uvádí, že zákonným zástupcům nezletilých dědiců jest zakázáno, je zastupovati, když vlastní zájem těchto zástupců jest v rozporu se zájmem jejich chráněnců. Za tohoto stavu věci nezbylo než k dovolací stížnosti uznati, jak se stalo. Vzhledem k tomu stal se návrh na dodatečné projednání pozůstalosti podle § 179 nesp. pat. bezpředmětným.

Čís. 10259.

Dělník (Zimmerling), palný (střelec) na dole nepodléhá pensijnímu pojištění a nemá proto náhradní nárok proti těžařstvu z důvodu, že ho nepřihlásilo k pensijnímu pojištění.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, Rv I 1573/29).

Zaměstnanec žalovaného těžařstva domáhal se na něm náhrady škody, ježto ho žalované těžařstvo nepřihlásilo k pensijnímu pojištění. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce, jenž podle zjištění nižších soudů byl zaměstnán u žalovaného těžařstva od 1. března 1915 do 18. ledna 1925, domáhá se na žalované straně náhrady škody, ježto ho nepřihlásila k pensijnímu pojištění, jak jí to ukládal § 73 zákona ze dne 16. prosince 1906, ř. z. čís. 1 na rok 1907 v doslovu císař. nař. ze dne 25. června 1914 čís. 138 ř. zák., pokud se týče zákona ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n., u jubilejního fondu jako náhradního ústavu podle § 64 cit. zák. Jádrem sporu jest rozřešení otázky, zda žalobce podléhal za služby u žalovaného těžařstva pensijnímu pojištění čili nic. Nepodléhal-li pensijnímu pojištění, nebylo zákonné povinnosti žalované strany, by žalobce přihlásila k pensijnímu pojištění, a není tu pak ani jejího zavinění podle § 1295 obč. zák. Správně dolíčily nižší soudy, že žalobce nepodléhal pensijnímu pojištění. Podle zákona ze dne 16. prosince 1906 čís. 1 ř. zák. na rok 1907 jak v doslovu císařského nařízení ze dne 25. června 1914 čís. 138 ř. zák. (§§ 1 a 2) i v doslovu zákona ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n. (§ 1) podléhaly a podléhají pensijnímu pojištění osoby, vykonávající převážně duševní práce, pak osoby, jež k pracím jiných pravidelně dozírají, v hornictví dozorcí, důlní lezci tedy osoby, jichž činnost se v podstatě vy-